

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.V.T.**, nar...., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Renatou Strnadovou, advokátkou, se sídlem Příbram, Špitálská 11*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2015, čj. MV-14212-3/SO-2015,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2015, čj. MV-14212-3/SO-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 11. 2014, čj. OAM-1058-8/ZR-2014, se z r u š u j í a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 10.800,- Kč k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Renaty Strnadové, advokátky, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 11. 2014, čj. OAM-1058-8/ZR-2014, jímž bylo dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 174 a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušeno povolení účastníka řízení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců.

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

V úvodu žaloby byly zopakovány pobytová historie žalobce na území České republiky a průběh řízení před správními orgány a bylo odkázáno na ustanovení § 37 odst. 1 písm. a), § 37 odst. 2 písm. b) a § 174 zákona o pobytu cizinců. V návaznosti na tato ustanovení vycházela žalující strana z toho, že zákon odlišuje ztrátu trestní zachovalosti v důsledku spáchání úmyslného a nedbalostního trestného činu a rozhodujícímu orgánu ukládá, aby se v případě nedbalostního trestného činu důsledně zabýval všemi okolnostmi daného případu ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí o zrušení víza. V daném případě tedy bylo namístě, aby správní orgán zjistil všechny relevantní skutečnosti a okolnosti ze samotného trestního spisu, což však správní orgány ani v nalézacím, ani v odvolacím řízení neučinily.

Předně bylo nutné zabývat se okolnostmi samotného trestního řízení. Z trestního spisu Okresního soudu v Tachově čj. 8 T 196/2013 je zřejmé, že žalobce se dopustil nedbalostního trestného činu tím, že zavinil dopravní nehodu, při které došlo ke zranění dvou spolucestujících, z nichž jeden na následky zranění zemřel. Zavinění žalobce v daném případě ve vztahu k úmrtí spolucestujícího však bylo pouze částečné, neboť tento spolucestující nebyl při jízdě připoután bezpečnostními pásy a ze znaleckého posudku vyplývá, že v případě řádného připoutání by patrně došlo ke vzniku maximálně lehkého poranění. Tato okolnost ostatně byla zohledněna orgány činnými v trestním řízení jak při použití právní kvalifikace, tak při stanovení trestu. Žalobce se k trestnímu řízení postavil s plnou zodpovědností a pokorou, své jednání doznal a projevil účinnou lítost, plně spolupracoval s orgány Probační a mediační služby v Tachově, snažil se odčinit následky svého jednání.

Po zemřelém účastníku nehody, který byl rovněž příslušníkem vietnamské komunity, zůstala na území ČR pozůstalá matka, paní T.T.D., která s žalobcem uzavřela dohodu o nápravě škody vzniklé úmrtím syna, na základě které žalobce uznal svou povinnost nahradit poškozené - pozůstalé matce - ztrátu syna, a proto se zavázal, že podle tradic svého národa bude osobně pečovat o poškozenou, bude jí pomáhat a vzdávat úctu jako své matce, aby jí podle svých sil a možností vynahradil ztraceného syna. Zejména se zavázal po celou dobu svého života poskytovat osobní pomoc v obtížných životních situacích, v době nemoci či jinak omezené způsobilosti poškozené, a to vždy, když si to poškozená vyžádá nebo když sám zjistí, že je jeho pomoci potřeba. Současně se zavázal poskytovat poškozené materiální i finanční pomoc v situacích, kdy se poškozená dostane do hmotných problémů, tak, aby

netrpěla materiální či finanční nouzi. Žalobce se zavázal pravidelně informovat o životní situaci poškozené a v případě potřeby neodkladně poskytnout potřebnou pomoc. Povinnosti, které žalobce touto dohodou převzal, do současné doby řádně plní a snaží se tak odčinit následky svého nedbalostního jednání, za které byl odsouzen. Dle žaloby tak bylo zcela zřejmé, že pokud by bylo žalobci zrušeno povolení k pobytu a musel by vycestovat z ČR, nemohl by těmto svým závazkům dostát, neboť pozůstalá matka poškozeného žije dlouhodobě v ČR a na pomoc žalobce bude se stoupajícím věkem stále více odkázána, takže by došlo ke zhoršení situace osoby, která v důsledku trestného činu utrpěla újmu představující nepřiměřený dopad na osobní či rodinný život pozůstalé a ke které má žalobce v důsledku výše uvedeného vztah obdobný vztahu rodinnému.

Původní rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, čj. OAM-1058-8/ZR-2014, bylo vydáno dne 14. 11. 2014, aniž by správní orgán vůbec zaznamenal, že žalobce dne 7. 11. 2014 uzavřel sňatek s paní B.B.V., bytem ... Uvedenou okolnost zmínil až v napadeném rozhodnutí odvolací orgán - žalovaná, avšak nevyvodil z ní žádné důsledky ve vztahu k zásadě přiměřenosti dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, naopak v napadeném rozhodnutí byl prezentován pouze závěr, že právo pobytu manželky není nijak dotčeno. Žalovaná při rozhodování zcela pominula skutečnost, že z manželství žalobce se narodila dcera A.N., která žije s rodiči na území České republiky, v případě nuceného vycestování žalobce by došlo k narušení pout mezi rodičem a dítětem, navíc v současné době je i manželka žalobce do značné míry zcela logicky odkázána na jeho pomoc a výživu. Z výše uvedeného bylo dle žalobce zřejmé, že zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území ČR by bylo ve smyslu § 174a cizineckého zákona rozhodnutím nepřiměřeným, neboť by došlo k roztržení rodiny s dítětem útlého věku a narušení rodinných vazeb.

K prokázání výše uvedených tvrzení navrhl žalobce důkazy doplnkem znaleckého posudku znalce MUDr. H.Ř. ze dne 26. 9. 2013, trestním spisem OS Tachov sp. zn. 8 T 196/2013, zprávou o výsledku mediace ze dne 6. 11. 2013, dohodou o náhradě škody způsobené trestným činem ze dne 28. 10. 2013, výslechem svědkyně T.T.D., bytem R., oddacím listem ze dne 7. 11. 2014, kopiemi osobních dokladů manželky žalobce B.B.V., výslechem manželky žalobce B.B.V., rodným listem A.N., nar. ..., a kopií cestovního pasu dcery žalobce A.N.

Na základě shora uvedených skutečností byl žalobce přesvědčen, že žalovaná rozhodla o jeho odvolání nesprávně. Žalobce setrval na svých argumentech uvedených výše, především zdůraznil, že nesouhlasí se závěrem žalované jako odvolacího orgánu v tom bodě, že nejsou dány okolnosti představující nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná při rozhodování nepostupovala důsledně podle § 174a cizineckého zákona, rozhodnutí s ohledem na všechny skutečnosti bylo nepřiměřené.

Za daných okolností žalobce konstatoval, že způsobení dopravní nehody z nedbalosti, byť se jedná o trestný čin, je jednáním, které by nemělo snižovat důvěryhodnost žalobce do té míry, že by za ně měl být potrestán zrušením povolení k pobytu. Žalobce po celou dobu svého pobytu na území ČR dodržoval a ctil zákony, do okamžiku dopravní nehody, ale i v období následujícím, se nedopustil žádného protiprávního jednání ani jiného jednání, které by zpochybňovalo oprávněnost jeho pobytu na území ČR. Podle žalující strany bylo nutné

přihlédnout k tomu, že v dnešní době prakticky každý řidič je neustále vystaven riziku, že v důsledku své momentální nepozornosti či nedbalosti zaviní dopravní nehodu, důležité však je, jakým způsobem ke svému zavinění přistupuje a jak vzniklé následky řeší. Správní orgán v tomto případě nedostatečně zjistil a zvážil přístup žalobce a jeho snahu napravit následky svého jednání. Podle názoru žalobce postupoval správní orgán v rozporu s příslušnými ustanoveními správního řádu, neboť dokazování v tomto případě bylo nedostačující. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Jestliže tak žalovaná neučinila, podle názoru žalobce nesplnila svou povinnost zjistit všechny důležité okolnosti a své rozhodnutí opřela o neúplně zjištěný skutkový stav.

S ohledem na všechny okolnosti dané věci byl žalobce přesvědčen, že zrušení platnosti víza není přiměřeným rozhodnutím vzhledem k jeho provinění, a to i s přihlédnutím k tomu, jaký postoj žalobce k celé věci zaujal, a také k následkům, které by toto rozhodnutí mělo na něj samotného, manželku a dceru, ale i třetí osobu - pozůstalou matku poškozeného.

Vzhledem k tomu, že se žalobce domníval, že pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky nebyly splněny zákonné podmínky, napadené rozhodnutí bylo v rozporu s právními předpisy a řízení mu předcházející trpělo vadami, navrhnul, aby soud toto napadené rozhodnutí žalované zrušil. Zároveň navrhnul, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.

[III] Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí, z tohoto důvodu nebude ve vyjádření k žalobě podrobně rozváděn. S ohledem na to, že námitky uváděné v žalobě byly shodné s námitkami uvedenými v odvolání, odkázala žalovaná na odůvodnění svého rozhodnutí, ve kterém byly předmětné námitky řádně vypořádány. V závěru se žalovaná ztotožnila s právním názorem správního orgánu I. stupně, který zrušil platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání-OSVČ, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu a přestal tak splňovat podmínku trestní zachovalosti. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaná navrhla zamítnutí žaloby soudem.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť účastníci řízení nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednání věci (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného

rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Právní rámec rozhodování soudu tvořila následující ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *[p]ro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.*“

Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*“

Ustanovení § 174 zákona o pobytu cizinců pak stanoví následující: „(1) *Za trestně zachovalého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec, který nemá*

- a) ve výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu,*
- b) v dokladu cizího státu obdobném výpisu z evidence Rejstříku trestů záznam, že byl odsouzen za jednání, které naplňuje znaky trestného činu.*

(2) Za účelem doložení trestní zchovalosti si příslušný orgán vyžádá výpis z evidence Rejstříku trestů^{24a}). Žádost a výpis z evidence Rejstříku trestů se předávají v elektronické podobě, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup.

(3) Trestní zchovalost se dokládá výpisem z evidence Rejstříku trestů, který není starší 6 měsíců, nebo obdobnými doklady vydanými státem, jehož je cizinec občanem, jakož i státy, v nichž se cizinec zdržoval v posledních 3 letech nepřetržitě po dobu delší než 6 měsíců; v případě, že stát takový doklad nevydává, lze jej nahradit čestným prohlášením.“

Konečně, podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, *[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“

Soud shledal žalobu důvodnou.

IV.1 Přiměřenost rozhodnutí s ohledem na provinění žalobce

Žalobce předně namítal, že správní orgány měly zjistit všechny relevantní skutečnosti a okolnosti ze samotného trestního spisu, což však ani v nalézacím, ani v odvolacím řízení neučinily. Bylo nutné zabývat se okolnostmi samotného trestního řízení, kdy se žalobce

dopustil nedbalostního trestného činu - zavinil dopravní nehodu, při které došlo ke zranění dvou spolucestujících, z nichž jeden na následky zranění zemřel. Zavinění žalobce v daném případě ve vztahu k úmrtí spolucestujícího však bylo pouze částečné, žalobce se k trestnímu řízení postavil s plnou zodpovědností a snažil se odčinit následky svého jednání. Mj. uzavřel dohodu o nápravě škody s matkou zesnulého spolujezdce. Dle tvrzení žalobce správní orgán nedostatečně zjistil a zvážil přístup žalobce a jeho snahu napravit následky svého jednání. Podle názoru žalobce postupoval správní orgán v rozporu s příslušnými ustanoveními správního řádu, neboť dokazování v tomto případě bylo nedostačující.

Soud při posuzování této žalobní námitky vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008-101, konkrétně z následující pasáže: „*Prostor pro uvážení nelze dovodit z ustanovení, které správnímu orgánu jednoznačně stanoví, jakým způsobem má rozhodnout za splnění určitých podmínek. Nejvyšší správní soud má za to, že právě ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neposkytuje správnímu orgánu v obvyklých případech možnost správního uvážení v tom smyslu, že by mohl u určitých trestných činů shledat, že nejsou důvodem k neprodloužení víza, zatímco u jiných, že takovým důvodem jsou. Citovaná ustanovení stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění v zákoně uvedených podmínek a nedávají mu prostor pro vlastní úvahu o různých aspektech spáchaného úmyslného trestného činu, např. jeho povaha či závažnost. Stěžovatel tedy vytýká nedůvodně správním orgánům nevyužití správního uvážení v jeho případě, protože za daných okolností jim zákon nedával pro správní uvážení žádný prostor.*

K námitce stěžovatele, že žalovaným ani městským soudem nebyly vzaty v úvahu jím namítané skutečnosti, které dle jeho názoru měly mít vliv na rozhodování v jeho věci, jako např. jeho dosavadní bezúhonný život, absence negativních jevů v místě bydliště, náhled na trestnou činnost, kterou spáchal jako mladistvý, skutečnost, že vyrůstá ve funkční rodině, která nikdy nebyla v evidenci sociální kurátorky, a potvrzení probační a mediační služby o úspěšném navázání spolupráce, Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k výše podrobně popsánému a vysvětlenému institutu správního uvážení žalovaný tyto skutečnosti ani v úvahu vzít nemohl, neboť by postupoval protizákonně a dokonce i protiústavně.“

Zdejší soud má za to, že takový výklad lze aplikovat i na nedbalostní trestný čin jako v nyní posuzovaném případě. Okolnosti namítané žalobcem byly již zohledněny při rozhodování soudu v trestní věci a promítly se do trestního příkazu v podobě uložené sankce. Jejich opětovným posuzováním by si správní orgány a stejně tak i soud osobovaly pravomoc, která jim nepřísluší. Na tomto základě soud neprovedl důkazy, které žalobce navrhoval na podporu svých tvrzení, neboť je vzhledem k uvedenému považoval za nadbytečné.

Pokud tedy správní orgány vycházely z trestního příkazu jako takového, posoudily, že se žalobce dopustil přečinu usmrcení z nedbalosti a přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti, tj. trestných činů směřujících proti nejhodnotnějším zájmům člověka – životu a zdraví, a jednání podřadily pod pojem „jiné závažné překážky pobytu cizince na území“ na základě úvahy, že „[v]šeobecným zájmem je bezpochyby také zájem na tom, aby cizinci, kteří mají na území České republiky povolen přechodný pobyt, dodržovali její zákony a splňovali

podmínku trestní zachovalosti“, nedopustily se tyto správní orgány pochybení při dokazování či hodnocení skutkového stavu. První žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

IV.2 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce dále považoval rozhodnutí za nepřiměřená v tom smyslu, že správní orgán I. stupně nezohlednil uzavření sňatku žalobcem, resp. že žalovaná z tohoto nevyvodila žádné důsledky. Žalovaná rovněž nezohlednila, že z manželství žalobce se narodila dcera a v případě nuceného vycestování žalobce by došlo k narušení pout mezi rodičem a dítětem. Navíc v současné době je i manželka žalobce do značné míry zcela logicky odkázána na jeho pomoc a výživu. Pokud by bylo žalobci zrušeno povolení k pobytu a musel by vycestovat z ČR, nemohl by rovněž dostát svým závazkům vůči matce zesnulého, ke které má díky uzavřené dohodě vztah obdobný vztahu rodinnému, čímž by došlo k nepřiměřenému zásahu do osobního či rodinného života této osoby.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35 (k dispozici na www.nssoud.cz), je **„posouzení, zda by správní vyhoštění mohlo vyvolat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu.“** Byť se v oné věci jednalo o problematiku správního vyhoštění, lze závěry vyjevené v rozhodnutí kasačního soudu beze zbytku aplikovat i na věc souzenou krajským soudem. Nejvyšší správní soud dále pokračoval: *„(...) Bohatá judikatura ESLP stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále též jen „Evropská úmluva“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy (...) v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince.“*

Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány těmito požadavkům ani zdaleka nedostály. Prvoinstanční správní orgán konstatoval, že *„[v] této souvislosti zjistil, že účastník řízení je svobodný a bezdětný. Zbytek jeho blízké rodiny, tedy oba rodiče (N.M.Ch. , T.T.T.) a bratr (N.V.B.), žijí ve Vietnamu a účastník řízení za dobu dosavadního pobytu nemá na území vybudované žádné rodinné vazby. [...] Účastník řízení má 28 let a na území ČR pobývá od roku 2008, tedy zrušení povolení k dlouhodobému pobytu je přiměřené i vzhledem k jeho věku*

a délce pobytu na území. Vazby ke státu, jehož je účastník řízení státním občanem, nemohly být vzhledem k výše popsáným skutečnostem zpřetrhány.“. Na tomto základě pak správní orgán uzavřel, že „nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života účastníka řízení.“

Žalovaná následně v napadeném rozhodnutí uvedla, že Ministerstvo vnitra v prvoinstančním rozhodnutí dostatečně odůvodnilo, že žalobce v České republice nemá vybudované rodinné vazby, když jeho nejbližší příbuzní žijí ve Vietnamu, navíc na území ČR nepobývá po tak dlouhou dobu, aby zpřetrhal kulturní vazby ke své vlasti. Dále konstatovala, že byť se žalobce v ČR oženil s vietnamskou státní příslušnicí mající u nás povolení k trvalému pobytu, není manželčin pobytový status nikterak závislý na žalobcovu pobytu v ČR a její právo k pobytu tudíž není nijak dotčeno (str. 4 napadeného rozhodnutí).

Taková argumentace nemůže ve světle predestinované judikatury obstát.

Prvoinstanční správní orgán stran odůvodnění zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života neuvedl téměř nic. Konstatoval sice, že žalobce má nejbližší příbuzné ve Vietnamu, a nemá tak v České republice vybudované rodinné vazby (s čímž by se s jistou mírou benevolence dalo souhlasit, neboť žalobce se oženil teprve týden před vydáním prvoinstančního rozhodnutí a Ministerstvo vnitra tuto informaci k dispozici mít nemuselo), avšak úplně pominul druhou sféru žalobcova života, ke které se při vydání rozhodnutí mělo přihlížet, totiž jeho soukromý život. Soukromý život je totiž obsáhlejší množinou zahrnující sociální, kulturní i ekonomické vazby cizince na Českou republiku. A k té se z prvoinstančního rozhodnutí nelze dozvědět zhruba nic, pomineme-li přesvědčení správního orgánu o žalobcových trvajících kulturních vazbách k Vietnamu. Tyto vazby však neměly být tím, co mělo Ministerstvo vnitra primárně zkoumat.

Žalovaná pak uvedené nedostatky nezhojila. Přitakala jen závěrům prvoinstančního správního orgánu a žalobce (a potažmo soud) k existenci jeho manželství v ČR pouze ubezpečila, že pobytového režimu manželky se zrušení jeho pobytu nikterak nedotkne. Ani v tomto případě proto soud nemůže jinak, než konstatovat absolutní nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně přiměřenosti jeho dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života, a to ve světle minimálních požadavků uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, čj. 3 Azs 240/2014-35

[V] Rozhodnutí soudu

Soud dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů nedostatečně odůvodnily (viz výše) svá rozhodnutí ohledně přiměřenosti dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života. Proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil. A protože stejnou vadou bylo stíženo i prvoinstanční rozhodnutí, zrušil i rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 11. 2014, čj. OAM-1058-

8/ZR-2014 (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Věc tudíž v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **10.800,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.*

V Plzni dne 28. dubna 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková